

Război și pace – neprihănirea în proces

Luni, 31 ianuarie 2005

A. Graham Maxwell

Traducerea dramatică în versiunea Goodspeed a versetului din Romani 3:4 se potrivește cu felul în care vede Pavel rugăciunea lui David din Psalmii 51:4. Apostolul ridică următoarea întrebare: Lipsa de credință din mijlocul poporului privilegiat al lui Dumnezeu înseamnă oare că nu se poate avea încredere în Dumnezeu? “Nicidecum! Dumnezeu trebuie să se dovedească adevărat, chiar dacă toți oamenii vor fi greșiți; după cum spune Scriptura: Ca să te dovedești drept și să câștigi procesul când vei fi în fața instanței.”

Dacă Dumnezeu nu ar fi fost acuzat, nu ar fi fost nevoie să se apere. Și după cum acuzațiile au fost răspândite prin tot universul, tot așa și răspunsurile vor trebui făcute publice. Când descrie întrunirea instanței cerești, Daniel subliniază prezentarea deschisă a dovezilor. Sute de milioane priveau cum “instanța a început judecata și cărțile au fost deschise” (Daniel 7:10, RVS).

Ca păcătoși în căutare de mântuire, noi tindem să fim preocupați de ceea ce a făcut Dumnezeu ca să ne mântuiască, spre a putea fi priviți ca neprihăniți atunci când cazurile noastre vor ajunge în fața instanței. Dar Biblia vorbește despre o prioritate de și mai mare importanță: Confirmarea faptului că Dumnezeu Însuși este nevinovat și demn de încredere.

Unora le vine greu să creadă că Cel Infinit ar tolera – de stimulat ce să mai vorbim – punerea în discuție a căilor Sale inscrutable. Dar cartea Apocalips și multe alte pasaje din Scriptură descriu un conflict secular asupra caracterului și guvernării divine care a implicat tot universul – conflict care a ajuns să fie război în cer (vezi Apocalips 12:7-17).

Până când Dumnezeu nu câștigă acest război și nu restabilește pacea în familia Sa, mântuirea noastră este nesemnificativă. Cine ar dori să trăiască pentru veșnicie într-un univers în război? Mai mult, conflictul este în jurul caracterului lui Dumnezeu, și până când acuzațiilor privind caracterul Său nu li se va răspunde destul de convingător, ce temelie există pentru credința noastră în El?

Ce ar însemna pentru Dumnezeu câștigarea războiului? Dușmanii sunt proprii Săi copii. Distrugerea lor nu ar însemna biruință pentru un Tată iubitor, ci o pierdere agonizantă. Gândiți-vă la vidul etern pe care Lucifer îl va lăsa în memoria infinită a lui Dumnezeu!

Dacă acest conflict ar fi doar pentru putere, ce ușor ar putea Dumnezeu să-și arate superioritatea. Demonii recunosc deja acest lucru și, neavând încrederea într-un Dumnezeu așa puternic, "se înfioară" (Iacov 2:19).

Biblia, în întregul ei, este o mărturie despre cât de departe a fost dispus Dumnezeu să meargă spre a ne convinge de faptul că putem avea încredere în El. În ultimii patruzeci de ani am avut privilegiul să conduc studii prin toate cele șaizeci și șase de cărți, mai mult de o sută treizeci de ori. Cu fiecare analiză, devenea din ce în ce mai vizibil că Dumnezeu nu este genul de persoană pe care o descriau dușmanii Săi. Dimpotrivă, El nu prețuiește nimic mai mult decât libertatea noastră și dragostea și încrederea oferite liber, Lui și semenilor. Asemenea calități nu pot fi poruncite sau obținute prin forță. Dumnezeu nu ne cere să avem încredere în El ca într-un străin. El se prezintă pe Sine, ca să Îl putem cunoaște și să decidem singuri dacă Îl socotim vrednic de încredere sau nu.